

Biz qəhrəmanlığı Ali Baş Komandanımızdan öyrəndik

AĞAYEV QƏZƏNFƏR MAHMUD oğlu

Vətən Müharibəsi Qəhrəmanı, ehtiyatda olan baş leytenant

1996-cı il oktyabrın 13-də Cəlilabad rayonunun Təklə kəndində anadan olub. Akademik Zərifə Əliyeva adına Cəlilabad rayon 7 nömrəli orta məktəbin məzunudur. 2013-2017-ci illərdə Heydər Əliyev adına Azərbaycan Ali Hərbi Məktəbində qoşun kəşfiyyatı ixtisası üzrə təhsil alıb.

Azərbaycan Silahlı Qüvvələrinin hərbi hissələrində kəşfiyyat tapqım komandiri, Xüsusi Təyinatlı Kəşfiyyat qrupunun komandiri, Xüsusi Təyinatlı Kəşfiyyat böliük komandiri kimi xidmət göstərmiş.

Vətən müharibəsi iştirakçısıdır. Vətən Müharibəsi Qəhrəmanıdır. "Suqovuşanın azad olunmasına görə", "Kəlbəcər azad olunmasına görə", "Ağdamın azad olunmasına görə" medalları ilə təltif olunub.

Ailəlidir, 1 övladı var.

Noyabrın 10-u səhər tezdən radioda Ali Baş Komandan İlham Əliyevin Azərbaycan xalqına verdiyi Zəfər müjdəsini eşidəndə sevincdən hönkür-hönkür ağlayırdım.

Müharibə etmək, qan tökmək asan deyil: çoxunun gözü yaşlı qalır, çoxunun ömrü yarımcıq qırılır. Amma bu müharibə ərazi bütövlüyümüzü zərər vermədən, özümüzü sığışdırmağa, lübyətə lokosini silmək, xalqımızı hər zaman başuca etmək üçün bizə çox lazımdır. Biz Vətən müharibəsində sanki Xocalıda, digər işğal edilən ərazilərdə erməni qatillərini öldürürük, qanı təmizləyirik, şəhidlərimizin ruhu qarşısındakı müqəddəs borcumuzu ödəyirik.

Bu müharibədən qalib döyüşçü, Vətən Müharibəsi Qəhrəmanı kimi ayrılmamış isə Müzəffər Ali Baş Komandan İlham Əliyevin sayəsində mümkün oldu.

Baş qəhrəmanımız İlham Əliyevin qətiyyətli sərkərdəlik məharətini sayəsində Azərbaycan Ordusu yeni nəsil müharibəçiləri yetişdirib, erməni qatillərini öldürüb, dünyaya hərbi tarixinə qızıl hərfərlə həkk etdirdi.

Düşməndən qisas alacağımıza and içmişdik

Uşaq yaşlarımda hərbiçilik olub düşməni məhv etmək arzumu idi, amma böyüdükcə bu, bir məqsədə çevrildi. Düşünürəm ki, tək mon yox, bütün Azərbaycan gəncliyi eyni ruhda, eyni amalla böyüyürdü: bir gün mütləq düşməndən qisas alacağımıza and içmişdik.

Yüz ildən çoxdur ki, saxta iddialarla torpaqlarımıza göz dikən, hər fürsətdə xalqımıza qarşı genosid, soyqırım törədən faşist xislətli ermənilər ələ düşürürdülər ki, biz onların bu insanlığa sığmayan vəhşiliklərindən çəkinməyək, saxta tarixləri kimi qarşıdirdıqları "güclü ordunu" miflərləndirən qorxaçaq. Amma yanırlırdıq və bu yanma, ilk olaraq, 1994-cü ildə Ulu Öndər Heydər Əliyevin rəhbərliyi altında aparılan uğurlu Horadiz əməliyyatlarında, 2016-cı ilin şanlı Aprel qələbəsində, 2018-ci ilin Günnüt zəfərində mənfurların üzünə tərs şillə kimi döyüşdü.

2020-ci ilin Tovuz döyüşləri zamanı isə qədemli tutulmuş və acı sənəklərin başlanğıcını yaşadığımız vahiməsinə düşmüşdük. Elə o zaman işğalçılara oyan idi ki, Azərbaycan qüdrətli ordusunun ən yüksək vəzifəli zabiti, general da əlində silah ön səngərdə ürəyi səngəri ilə birlikdə bu torpaq uğrunda döyüşür. Çox keçməyəcək ki, bu qəhrəman oğullar Azərbaycanın ayrılmaz hissəsi olan torpaqlarda işğalçıların hər keçirdikləri anı onlara haram, gen dünyanı başlarına dar edəcəklər.

İpə-sapa yatmaq, dolı-dolu bir uşaq idim. İdmanı çox sevirdim. Məktəb illərindən həvəskar kimi boksda, peşəkar kimi sərbəst güləşlə məşğul olurdum. Hətta sərbəst güləş üzrə zona üçüncülüymü olub.

Paralel olaraq dərslərim də yaxşı oxuyurdum, xüsusilə də döyüş elmləri: fizikani, riyaziyyatı xoşlayırdım. Hələ uşaqlıq dövründən əksər oğlanlar kimi, mənim də arzumu polis olmaq idi. Amma televiziyaya verilişlərində Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrin

kəşfiyyatçıları görüb çox həvəsləndim və qəti qərarımı verdim ki, kəşfiyyatçı olacağam.

Həyatda insanı çətinliklər daha çox cəlb edir. Hesab edirəm ki, dünyanın hər yerində hərbiçiliyə həvəsi olanlar bu cür düşünür, amma bizi hər bənzər meylləndirən həm də milli qürurumuz, düşməndən qisas almaq hissi idi.

Hər zaman özümü sığışdırmağa, lübyətə lokosini silmək, xalqımızı hər zaman başuca etmək üçün bizə çox lazımdır. Biz Vətən müharibəsində sanki Xocalıda, digər işğal edilən ərazilərdə erməni qatillərini öldürürük, qanı təmizləyirik, şəhidlərimizin ruhu qarşısındakı müqəddəs borcumuzu ödəyirik.

Düşmənlə hər çarpışmada Azərbaycan Ordusu onları əzib keçirdi

Ulu Öndərin adı daşıyan ali məktəbdə, belə deyək, ordunun əsas qaynağında kamilliyə yetişməyimiz bizi addım-addım bu əməliyyatı yaxınlaşdırırdı. Peşəkar zabit kadrların hərəfərlə hazırlanması üçün bu təhsil müəssisəsində bütün lazımı şərait yaradılmışdı. Təlimlərdə, keçirilən dərslərdə bizə yüksək vətənpərvərlik hissi aşılanırdı.

Aprel döyüşləri zamanı II kursda oxuyurdum. O zaman Hərbi Təlim Mərkəzində təlimlərdə idik. Xəbər tutduq ki, döyüş başlayıb. Böyük coşuq, ruh yüksəkliyi ilə biz də savaşa can atdıq. Eşitməmişdik ki, I Qarabağ müharibəsində III kursda oxuyan kursantlar döyüşə leytenant kimi qatılmışdılar, indi isə biz israrla döyüşə əsgər kimi qatılmağa istəyimizi bəyan edirdik. Lakin buna lüzum duyulmadı.

Təhsil müəssisəmizdə bizə ilk təbliğ olunan o idi ki, general da Vətən üçün əsgərdir. Yəni komandir, əsgər anlayışı Azərbaycan Silahlı Qüvvələrində, qoşunlarımızda o qədər də önəm kəsb etmir. Bizdə əsas olan döyüş qardaşlığıdır.

Ulu Öndər Heydər Əliyevin tək adamı yox, eyni zamanda vətəndaşlığı amalları da özündə yaşadan Ali Hərbi Məktəbdə bu ruhda təhsil alırdıq. Müharibədə isə döyüş qardaşlığımız daha yüksək zirvələrə daşındı. 2020-ci ildə Tovuz döyüşləri başlayanda zabit kimi "N" sayılı hərbi hissədə xidməti fəaliyyətdə idim. Artıq iyun ayından etibarən ərazi çıxışlarında idik, çətin relyefli yerlərdə təlim keçirdik. Qəhrəman generalımız Polad Həşimovun şəhidlik xəbərinə bütün heyətimizi o qədər dərindən sarsıtdı ki, qisas almaq üçün dərhal döyüşlərə qatılmaq istədik. Lakin o zaman işğalçıların əlində silah ön səngərdə ürəyi səngəri ilə birlikdə bu torpaq uğrunda döyüşür. Çox keçməyəcək ki, bu qəhrəman oğullar Azərbaycanın ayrılmaz hissəsi olan torpaqlarda işğalçıların hər keçirdikləri anı onlara haram, gen dünyanı başlarına dar edəcəklər.

İpə-sapa yatmaq, dolı-dolu bir uşaq idim. İdmanı çox sevirdim. Məktəb illərindən həvəskar kimi boksda, peşəkar kimi sərbəst güləşlə məşğul olurdum. Hətta sərbəst güləş üzrə zona üçüncülüymü olub.

Paralel olaraq dərslərim də yaxşı oxuyurdum, xüsusilə də döyüş elmləri: fizikani, riyaziyyatı xoşlayırdım. Hələ uşaqlıq dövründən əksər oğlanlar kimi, mənim də arzumu polis olmaq idi. Amma televiziyaya verilişlərində Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrin

üzərindəki atributlarımızı gördülər. Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrin hamısının forması eyni olduğu üçün sadəcə onları üzvlərindəki bayraq, rəmlər fərqləndirdi. Onlar da üçrəngli bayrağımızı görüb dərhal bizə atəş açmağa başladılar. Amma biz daha cold tərəpəndik: 12 düşmən döyüşçüsünü məhv edərək bir həmlədə postu tutduq. Əlimizdən sağ qurtulan ermənilər isə özlərini sıldırımlardan ataraq vahimə içində qaçdılar.

Onların solunda da, sağında da düşmən postları var idi. Başladılar bizə atəş açmağa, amma sığınacaq tapıb özümüzü qoruduq. Yüksəkliyi ələ keçirəndən sonra komandanlığa məruzə edəndə əvvəlcə inanmadılar. Dedilər: "Açın, xəritəyə bir də baxın ki, dəqiq oradır?!". Həqiqətəndə, inamla deyirdi: sızma əməliyyatı edən, dərindən postu götürsən, üstəlik də sağ qalasan!..

Biz bu tapşırığı yerinə yetirən zaman nə bir itkimiz, nə də yaralımız oldu. Bu, Azərbaycan Ordusunun ən yüksək hazırlıq, peşəkarlıq nüsxəsi idi. Bu həm də düşməni zəifləyən bariz göstəricisi idi; ermənilərin 30 il ərzində özləri haqqında yaratdıqları "qəhrəmanlıq" mifinin darmadağın edilməsi idi. Bu "qəhrəmanlıq" Azərbaycan döyüşçüsünün qarşısında tab gətirə bilmədi...

Ermənilər Azərbaycan döyüşçüsünün qarşısında tab gətirə bilmədi

2020-ci il sentyabrın 23-də qız ələmdən dünyaya gəldi. Əsnanı sadəcə bir gün - sentyabrın 24-də xəstəxanadan çıxarıb evə gətirən zaman gördüm. Səhəri gün Bakıya yollanmış, sentyabrın 26-sı axşamüstü isə evə gəldikdən yarım saat sonra düşmən tərəfdə hərəkətlənmə müşahidə edilirdi. Düşmən tərəfdə xidməti yerimə çağırılmışdım. Həmin vaxt atəşə bərkəlməyə yola düşdüm; sadəcə həyat yoldaşıma demişdim: "məne zəng çatmasa, narahat olma, özüm zəng vuracağam".

Müharibə bitəndən sonra həmin anları təhlil edəndə özümü belə hey-rətə salan bir şeyə görə təəccüləndirilmişdim. Hər şey o qədər sürətlə baş vermiş və döyüş gedə biləcəyimiz ehtimalına görə o qədər ruh yüksəkliyi ilə yola düşmüşdüm ki, bəlkə bir daha övladımı görə bilməyəcəyimin qorxusunu belə hissi etməmişdim.

Sentyabrın 27-də erməni təxribatına qarşı Murovdağ istiqamətində əks-hücum əməliyyatlarına qoşulduq. Murovdağın "3340" yüksəkliyində ermənilərin digər mövqeləri

nin arxasında bir postları yerləşirdi, oramı ələ keçirməli idik. II Xüsusi Təyinatlı Kəşfiyyat qrupu olaraq istiqamətə üzrə hərəkətə başladım. Bu, böyük korpusun nəzdində olan 34 nəfərlik kəşfiyyat dəstəsi idi, mən də böli-yün qrup komandiri kimi tapşırılaraq icra edirdim. İstəhəmlərimiz keçid sahəsinə açdı, eyni zamanda hava dumanlı və ərazi dağlıq olduğundan düşmənin bizə girməsi o qədər də ehtimal olmurdu. İstiqamət üzrə irəliləməyə başladım. Gətdiyimiz post yüksəklikdə olduğu üçün strateji əhəmiyyəti olduqca böyük idi. Buna görə: "Son gülləmiz, son nəfərimiz də o, tapşırığı icra olunmalıdır", - deyərək irəlilədik.

Düşmənin səni görmə ehtimalını nəzərə alaraq xüsusi sıldırım yerlərdə, həm də ərazi gedişləri hərəkət etmək çox çətin idi. Buna baxmayaraq, 8 saat dağlarla, sıldırım qayalarla qarşılaşaraq sızma əməliyyatını uğurla yerinə yetirdik.

Artıq Murovdağın özündə yerləşən posta doğru irəliləyirdik, harada sızma çatmağımıza 500-600 metr məsafə qalmışdı. Ərazi sərt qayalıq olduğu üçün iki ayaq üstə hərəkət etmək qeyri-mümkün idi, bəzən imək-ləyir, sürünürdük. Qəfildən düşmən bizə gəldi. Bizdən erməni dilində cavab aldıqdan sonra onlardan olduğunu sanıb arxayın düşdük. Posta bizə az da yaxınlaşanda formamızın

üzərindəki atributlarımızı gördülər. Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrin hamısının forması eyni olduğu üçün sadəcə onları üzvlərindəki bayraq, rəmlər fərqləndirdi. Onlar da üçrəngli bayrağımızı görüb dərhal bizə atəş açmağa başladılar. Amma biz daha cold tərəpəndik: 12 düşmən döyüşçüsünü məhv edərək bir həmlədə postu tutduq. Əlimizdən sağ qurtulan ermənilər isə özlərini sıldırımlardan ataraq vahimə içində qaçdılar.

Onların solunda da, sağında da düşmən postları var idi. Başladılar bizə atəş açmağa, amma sığınacaq tapıb özümüzü qoruduq. Yüksəkliyi ələ keçirəndən sonra komandanlığa məruzə edəndə əvvəlcə inanmadılar. Dedilər: "Açın, xəritəyə bir də baxın ki, dəqiq oradır?!". Həqiqətəndə, inamla deyirdi: sızma əməliyyatı edən, dərindən postu götürsən, üstəlik də sağ qalasan!..

Biz bu tapşırığı yerinə yetirən zaman nə bir itkimiz, nə də yaralımız oldu. Bu, Azərbaycan Ordusunun ən yüksək hazırlıq, peşəkarlıq nüsxəsi idi. Bu həm də düşməni zəifləyən bariz göstəricisi idi; ermənilərin 30 il ərzində özləri haqqında yaratdıqları "qəhrəmanlıq" mifinin darmadağın edilməsi idi. Bu "qəhrəmanlıq" Azərbaycan döyüşçüsünün qarşısında tab gətirə bilmədi...

İlk işimiz qondarma rejimin bayrağını çıxarıb ayaqlarımız altına atmaq oldu

Murovdağdakı yüksəkliyi ələ keçirəndə, əsas tapşırığımız oramı qoruyub ölə saxlamaq idi. Onu da deyim ki, bu yüksəkliyə çıxdığımız 8 saat ərzində özümüzü təhlükədən qorumaq üçün düşməni izləyirdik. Qüvvələrimiz tərəfindən posta gələn yollar bağlandıq üçün ermənilərin də ərazi təminatı tükənməmişdi.

Haradasa 4 günə yaxın ac-susuz o postun müdafiəsində durduq. Yanımızda olan tibbi sistemlərdəki sudan 34 nəfər qurtum-qurtum içirdik. Murovun bizim tərəfdəki hissəsinə keçib yeməli otlardan tapıb yeyirdik. Axsamlar o qədər soyuq olurdu ki, bir yerə yığışsaq da, bədənimizin hərərətini bizi isidə bilmirdi. Səhəri titrəy-titrəy açırdıq, ancaq gün çixanda qızırırdıq. Amma heç bir halda gücdən düşmərdük. Hətta ermənilər bu müddətdə bir neçə dəfə posta hücum edə bilsəydilər, lakin uğursuzluğa uğrayıb geri çəkildilər.

Rabitə əlaqəsindən duyurdum ki, sağ-sol qüvvələrimiz də cəbhəboyu hər gün irəliləyir. Xüsusilə də kiçik radioqəbuləciyə Ali Baş Komandan İlham Əliyevin Azərbaycan xalqına torpaqlarımızın azadlığı müjdələrini çatdırmasını eşitdikcə özümüz də qürur, ruh yüksəkliyi hissə edirdik. Bütün bu ali hissələrin qarşısında isə ayaq da, susuzluq da, erməni hücumu da aciz idi.

Düşmən bu postun üzərində bədnam rejimin qondarma bayrağına bərkəlməyə çalışırdı. İlk işimiz həmin bayrağı çıxarıb ayaqlarımızın altına atmaq oldu. Özümüz dəmirdən dirək düzəldib, ay-ulduzlu, üçrəngli bayrağımızı asdıq. Elə bundan 5-6 dəqiqə sonra bizi minaatandan atəşə tutdular. Hər bir insanın içində qorxu hissi olur, amma o qorxunu idarə etmək əsl döyüşçüyə xas olan keyfiyyətdir. Biz də o anda həttə ölmə qorxusuna belə qalib gələrək müqəddəs bayrağımızı endirmədik və o, Murovun zirvəsində hər dəfə dalğalayıb açıldıqca düşmənin bağına ox kimi sancıldı.

Minaatan atəşi nəticəsində gizir Natiq Verdiyev şəhid oldu. Gizirimin ölümü bizi sarsıtdı. Natiqin qismətində Azərbaycanın ən uca zirvələrindən birində insanlığın ən uca zirvəsinə - şəhidliyə yetmək məqamı var imiş.

Kiçikqaplı silahlarla düşmənin yüksəklikdəki bütün canlı qüvvəsini məhv etdik

Oktyabrın 4-də postu öz qüvvələrimizə təhvil verib dislokasiya məntəqəsinə döndük. Bizdən dincələndən sonra növbəti tapşırığımızı alaraq

Suqovuşan istiqamətinə yola düşdük. O zaman Talış kəndi və Suqovuşan yaşayış məntəqəsi azad olunsada, ətraf ərazilərdə döyüşlər gərdirdi. Suqovuşan yaşayış məntəqəsinin ərazisində əsas strateji yüksəkliklər hələ də ermənilərin əlində idi.

Texnikadan istifadə etmədən bir neçə kilometr piyada olaraq dağlıq ərazidən sızma əməliyyatı yerinə yetirdik. Tapşırığımız Suqovuşanın "951" yüksəkliyini azad etmək idi. Həm Sərsəng su anbarı, həm də Ağdərəyə giriş üçün bu yüksəkliyin tutulması önəmli idi. Biz o yüksəkliyə girmək üçün gecə yağışın altında darmadağın edilməsi idi. Bu "qəhrəmanlıq" Azərbaycan döyüşçüsünün qarşısında tab gətirə bilmədi...

Hazırlaşdıq ki, növbəti zirvəyə qalxaq, yüksəkliyi snayper atəşinə tutdular. Həmin yüksəklik ələ idi ki, bir istiqamətli düşmən, digər üç tərəfi isə açıqlıqda, yəni biz nə qədər gizlənsək də, açıq-aydın görünürdük, real hədəfdə idik. Qaçanı snayper ayağından, başından vurdu. Snayperin ardınca minaatan, tank atəşi başladı və idarəolunan raketlərlə bizi hədəfə aldılar. Atəş sən-gidikdən sonra tutduğumuz mövqeyə baxdım. Lakin heç kim gözüme dəymədi. Böliük komandirimi, hərbi hissəmizin komandirinin müavini çağırırdım, amma cavab ala bilmədim.

Bir tərəfdən tutduğumuz mövqeyi əldən vermək qorxusu, digər tərəfdən şəxsi həyatın şəhid olması məni dəhşətə gətirdi. Artıq düşmə-nə qarşı qəzəb və nifrətim o qədər artmışdı ki, gəriyə dönməyi düşünmədim, hərbi hissəmizlə rəhbərliyi ilə əlaqə saxlayıb dedim ki, gedə bildiyəm qədər düşmənin üzərinə hücum keçəcəyəm.

Düşmən bölgəsinə doğru irəliləyərək ölməkdə avtomatla bayaqdan bizi atəşə tutub döyüş yoldaşlarımızı şəhid edən minaatanın üzərinə yeridim. Orada minaatanın 4 nəfərdən ibarət heyətini (2 atıcı, 2 mühafizəçi) məhv etdikdən sonra bir az da irəlilədik. Düşmən istiqamətində çox dərindən girmişdik, artıq ermənilərin özlərini, itlərinin səsinə pal yaxından əsirdirdik. Hər bir sursatımız da qalmamışdı, əlimizdə yalnız qumbara var idi. Əsir düşməyə üçün silah-danımam dedim ki, vaziyəti gərginləşsə, yığıb özümüzü partladacağam.

Beləliklə, gecə saat 11-12 radələrində öz mövqələrimizin yanına qayıtdıq və mənə verilən istiqamətə gedib gördüm ki, şəhid bildiyim döyüşçülərim çoxu orada məni gözləyir. Onlar atəşdən sağ qurtularaq geri dönmüşdülər. Elə onlar da mənim öldürülmədiyim xəbərsiz idilər. Orada sanki illərin həsrətliyi kimi gözlərimizdə yaş süzlü-süzlü qacaqlaşmış göyüşdük.

Həm də tapşırığı uğurla yerinə yetirib həmin yüksəkliyi yeni qüvvələrimizə təhvil vermişdik.

Zenit-raket kompleksləri, toplar, əhəmiyyətli xəritələr ələ keçirdik

Daha sonra Xüsusi Təyinatlı Kəşfiyyat böliüyünün böliük komandiri kimi Suqovuşan istiqamətində tapşırılaraq işə başladım. 34 nə-

Bakı Şəhər İcra Hakimiyyətinin nəşr etdiyi "ZƏFƏR MEMUARLARI. Döyüşçülər sərkərdə və müharibə haqqında" kitabından istifadə olunub

fərlik heyətdən cəmi 20 döyüş qabiliyyətli heyət qalmışdı. Koordinat yarıldı ki, bu istiqamət üzrə düşmən qruplaşması qeydə alınıb və onları məhv etmək lazımdır. Ermənilərin bu cinahda 2 alayı darmadağın edilmişdi deyə, onlar bizə qarşı pərakəndə halda döyüşürdülər.

Gecə saatlarında icra etdiyimiz tapşırıqlarla bir neçə düşmən qrupunu məhv etdik. Demək olar ki, oktyabrın 16-dan sonrakı günlərdə ancaq bu cür qruplaşmaları məhv edir, ələ keçirilən qənimətləri, silahları, lazımı məlumatları, xəritələri, rabitə əlaqələrini götürüb komandanlığa təhvil verirdik.

Bir dəfə isə tapşırığı gəldi ki, düşmənin Suqovuşan istiqamətində artilleriya batareyasını zərərsizləşdirmək lazımdır. Ora hücum etdik və ermənilər uzaqdan bizi görəndə hər şeylərini qoyub qaçdılar, bir neçəsini yaraladıq. Zenit-raket kompleksləri, toplar, eyni zamanda əhəmiyyətli xəritələr ələ keçirdik. Həmin xəritələrdə qüvvələrimizin yerləşdiyi yerlər haqqında məlumatlar öz əksini tapmışdı. Buna görə qüvvələrimizin yenidən yerləşməsinə baş verdi və bunun sayəsində də itkilərimiz minimum oldu.

Erməni xüsusi təyinatlıları arxalarına baxmadan qaçırdılar

Növbəti tapşırığımız Ağdərənin açarı hesab olunan "530" yüksəkliyi-

ni ələ keçirmək oldu. Ora ölə olunsaydı, Suqovuşandan Ağdərəyə texnikanın, şəxsi heyətin irəliləməsi çox rahat olardı.

20 nəfərə yaxın heyətlə Suqovuşan və Ağdərə istiqamətində olan 3 zirvəni çox asanlıqla ələ keçirdik. Artıq istiqamətimiz "530" idi. Həmin yüksəklikdə isə erməni xüsusi təyinatlıları oturmamış, amma bizim bədnam düşmənlərimiz yox idi. Normalda bizi minaatın, artilleriya dəstəkləməlidir ki, o posta giro bilək, amma həmin vaxt yalnız əlimizdə olan puləmyot və qumbaraatlarla kifayətlənəməlidir. Çox sürətlə düşmən postuna yaxınlaşdıq. Əlimdə avtomat və tapança var idi. Avtomat döyüş yoldaşıma verib, özüm tapança ilə songorə girdim. Orada iki erməni xüsusi təyinatlı snayper atıcısı tapança ilə sızandan çıxardım. Ermənilərə məxsus snayperlə düşmən istiqamətinə baxdıq ki, bu postda yerləşən 10-15 nəfər erməni xüsusi təyinatlı qaçır. Onlardan da ikisini yaraladıq. Bu tapşırığı da uğurla icra etdik. Amma "530"-un mühafizəsi zamanı yaralandım. Onsuz da döyüşlərimizdə tapşırıqlara gedəndə məni partlayışları nəticəsində çoxlu qəlpə yaraları alırdım, amma onlar yüngül olurdu. Lakin burada düşmən bizi idarəolunan raket atdı və həmin raket yaxınlığıma düşdüüyü üçün ciddi xəsarət aldım. Gözümü hospitalda açdım, amma cəmi bir gün hospitalda yatandan sonra yenidən döyüş tapşırıqlarını icra etməyə başladım.

Sonrakı tapşırıqlarımız aldatma manevrləri, sırf düşmənin istiqamətini dəyişmək üçün oldu. Bu tapşırıqları

da uğurla icra etdiyimiz üçün düşmən cəmləşən, səfərbər olan bölmələrini, polis bölmələrini artıq bizi istiqamət üzrə yığırdı. Bu isə əsas istiqamət üzrə hücum bölmələrimizə böyük imkan yaradırdı. Biz düşməni aldadıcı manevrlərlə üzərimizə çəkib məhv edirdik.

"Təbrik edirəm, qələbə bizimdir..."

Daha sonra Suqovuşan və Kəlbəcər istiqamətində yerləşən "854" yüksəkliyini azad edərək, orada da düşmənin 15 nəfərlik canlı qüvvəsini məhv etdik. Artıq planlaşdırıldı ki, Murovu keçərək Sərsəngə çatmaq və Ağdərə istiqamətində olan düşməni blokada saxlayaçaq. Qarşında qış fəslinə gəldiyinə görə onların təminat yollarını da bağlanacağıq və beləliklə, döyüş-süz təslim olacaqdılar. Elə bu plan üzrə də hərəkətə keçdik, amma noyabrın 10-na keçən gecə əlaqə yarıldı ki, tapşırığı ləğv olundu, geri qayıdın.

Bir anlıq düşündüm ki, yaqın tapşırığı icra edə bilməyəcəyimizi düşünərək bu əmrə verilib. Bu cür hissələrdə kor-peşman komandanlıq heyətinin yanına gəldim. O zaman məni tapşırığa göndərən komandir gülü-gülü dedi: "Təbrik edirəm, qələbə bizimdir..."

Qulaqlarım inanmadım, dərhal maşına oturub radioua açdım və gördüm ki, Ali Baş Komandan İlham Əliyev xalqımıza Zəfər müjdəsi verir. O an hönkür-hönkür ağlayırdım. Gözyaşlarım həm qələbənin verdiyi qürur və sevinc hissindən, həm də bu Zəfəri çox arzulanıb görmək qisməti olmayan döyüş qardaşlarımızın - şəhidlərimizin hüznündən öz-özünə süzlürdü.

Bundan sonra da Ali Baş Komandanın bütün əmrlərini canla-başla yerinə yetirməyə hazırım

Hazırda səhhətimlə əlaqədar müalicə alıram, xidmətdən uzaqlaşmışam. Amma heç cür hərbdən qopma bilmirəm, üroyəm oradadır. Hər zaman döyüş üçün hazırım və bundan sonra da Ali Baş Komandanın əmrlərini canla-başla yerinə yetirməyə hazırım.

Çox xoşbəxtəm ki, 30 ildir səbir-sizliklə gözlədiyimiz böyük qisas anı yetişdi və biz düşməndən intiqamımızı aldıq. Bundan min illər sonra da Azərbaycan xalqı bu qələbə ilə qürurlanacaq.

Möhtərəm Prezidentimiz tərəfindən ali təltifi - "Vətən Müharibəsi Qəhrəmanı" adını almağım isə ələ böyük fəxrdir ki, onu sözə ifadə etmənm mümkünmüşdü. Bu adın qüdrətli insan həyatında olmayanda belə onu yaşadır. Bu qəhrəmanlıq rəmzi mənim nəslim üçün onilliklər boyu iftixar mənbəyi olacaq!

Sadəcə, üroyimi sıxan bir qışsə var və buna görə övladımı da can rahatlığı ilə qacağımıza ala bilmirəm. Bizimlə çiyin-çiyinə döyüşüb canını Vətən uğrunda fəda edən şəhidlər gözlərim öünə gəldi. Onların gərdə qalan övladlarını düşündürm. Bəzilərinə isə həç övladını görmək, qucağına almaq da qismət olmadı.

Mən də şəhid ola bilərdim, övladım atasız böyüyərdi, amma görünür, tale qismətimə o zirvəni yazmayıbmış. Hesab edirəm ki, bu gün sağ-salamat ailəmin yanına dönməyən canlarını torpaq, xalq üçün qurban verən həmin vətənpərvər oğulların sayəsində olub.

Bilirəm ki, onlar göylərdən bizi görürlər və qanlarının yerdə qalmadığı üçün ruhları sadır.